

18/19

MAGAZÍN DIVADLA DRAK
A MEZINÁRODNÍHO
INSTITUTU FIGURÁLNÍHO
DIVADLA
SEZÓNA 2018/19

18/19

Vážení diváci a příznivci Divadla Drak,

mohlo by se zdát, že jsme v sezóně 2018/2019 nepřetržitě slavili. A je to pravda. Z oslav 60. výročí založení Divadla Drak v roce 2018 jsme plynule přešli k přípravě oslav 30. výročí sametové revoluce, které vyvrcholily na podzim roku 2019. A slavili jsme – jak jinak – prací!

Jsem přesvědčena, že oslavy proběhly důstojně, přátelsky i svěže. Připomněli jsme si všechny ty, kteří Divadlo Drak ovlivnili v minulosti i přítomnosti, a dostatečně jasně jsme dali najevo, že jsme připraveni i do budoucnosti. A to vše v nejširším okruhu Vás, našich přátel.

V sezóně jsme uvedli tři původné premiéry. Dvě z nich, Mimoň a O zlaté rybce, se hrají na hlavní scéně, pohybová a výtvarná inscenace A na noze pevnina je určena do Studia. Labyrint žil výstavami, lektorskými programy, doprovodnými dílnami, nedělními ateliéry, v divadle jsme v rámci Vítání občánků přivítali nové malé Hradečáčky. Odehráli jsme desítky představení v Hradci Králové i po celé České republice, kterou jsme vzorně reprezentovali na zahraničních zájezdech.

V dubnu proběhlo již osmé setkání studentů a pedagogů vysokých uměleckých škol Gaudeamus Theatrum, v květnu se v Draku v rámci klinického pracoviště uskutečnila stáž studentů DAMU a v červnu 2019 jsme spolu pořádali již XXV. ročník mezinárodního divadelního festivalu Divadlo evropských regionů, také další jubileum!

Společně jsme se radovali z nominace na Hradeckou múzu za rok 2018 pro Jakuba Vašičku a Divadlo Drak za inscenaci Bílý tesák a z Ceny Thálie za herecký výkon v inscenaci Bílý tesák pro Milana Hajna v nově vzniklé kategorii – v oboru loutkového a alternativního divadla.

Ve chvíli, kdy se uzavírá toto vydání Magazínu, je jasné, že dojde k chystaným změnám ve vedení divadla. Po dlouhé úvaze jsem se rozhodla, že v prosinci 2019 opustím post ředitele divadla a odejdu do důchodu. Po 25 letech v hradeckých divadlech (15 let v Klicperově divadle a 10 let v Divadle Drak) to byla úvaha skutečně dlouhá, ale rozhodnutí jistě správné. Byť po určitou dobu provázené pochybnostmi. Ty teď opustím a přenechám je svému nástupci, protože si myslím, že v určité míře k odpovědnému vedení a rozhodování patří. Jsem přesvědčená, že správní rada divadla při výběru nového ředitele rozhodla správně.

Mých deset let v Divadle Drak – dekáda, která utekla jako voda! Naplněná prací nás všechn, úspěchy, neúspěchy, vteřinovými satisfakcemi, divadlem a životem v něm. Kdo zná, rozumí. Když je člověk vedoucím čehokoliv, je na určitá rozhodnutí sám. Ale bez spolupráce s ostatními by jeho rozhodování postrádalo smysl. Děkuji všem svým kolegům, že jsem za celou dobu neztratila smysl své práce a odvahu k ní. Jsem ve veliké úctě ke všem, kteří se na tvorbě a životě Divadla Drak podíleli, podílí a podílet se budou. A přeji všem, aby byli otevření, svobodní a měli se rádi. To vše se pak totiž krásně projeví v tvorbě a následně ve vztahu k tomu nejcennějšímu – k divadlu samému a jeho divákům.

Vážení diváci, dovolte, abych i Vám poděkovala za Vaši podporu, stálost i sdílenou radost. Upřímně se těším, že se teď naplno stanu jednou z Vás.

Srdcečně a s úctou
Eliška Finková

OBSAH:

- 4/ Mimoň
- 6/ A na noze pevnina
- 8/ O zlaté rybce
- 10/ Můj svět je modrý
- 12/ Tanec dokáže vyjádřit pocity mezi řádky
- 14/ Spříznění dračí krví
- 16/ Z recenzí
- 18/ Gaudeamus Theatrum
- 20/ Klinika
- 22/ Festival
- 26/ Přehled sezóny

Dear spectators and friends of Drak Theatre,

It may seem that we only just celebrated through the whole season of 2018/2019. It is actually true. The 60th anniversary of Drak gradually transformed into the 30th anniversary of Velvet Revolution, culminating in November 2019. We celebrated – how else – by working!

The season witnessed three charming premieres. Two of them, Oddball and The Golden Fish, are performed on the main stage, while the physical and visual production Log Leg in Studio. Labyrinth hosted exhibitions, lector programmes, accompanying workshops, Sunday studios; we also welcomed many small citizens during Baby Welcome Ceremonies. We performed tens of performances in Hradec Králové, around the Czech Republic; we also successfully toured internationally.

In April we organized the 8th international meeting of art school university students and teachers called Gaudemus Theatrum. In May, Drak as a clinical venue hosted DAMU students. Yet another anniversary - in June we co-organized XXV International theatre festival Theatre European regions!

We were all excited from our nominations of Jakub Vašíček and Drak Theatre for Hradecká múza Award 2018 for the White

Fang; additionally, Milan Hajn was awarded Thálie Award in the category Puppet and alternative theatre for lead-acting in the production of White Fang.

Now when the publication of the Magazine closes, it is clear that the foreseen changes in the management of the theatre are coming. After due considerations, I decided to leave the post of the managing director and retire in December 2019.

My ten years in Drak Theatre – a decade – passed in no time! I thank all my colleagues because I lost neither sense nor courage to do my job. I highly respect all who contributed, contribute and will contribute to co-create the life of Drak Theatre. Let me wish all of them to be open, free and to like each other, because the combination of these aspects will be visible in their relationship to our most valuable ones – the theatre itself and our spectators.

Dear spectators, let me also thank you for your support, attendance, and shared joy. I am honestly looking forward to becoming one of you now.

Cordially,
Eliška Finková

Mimoň / Oddball

TOMÁŠ JARKOVSKÝ
JAKUB VAŠÍČEK

Vesmírné putování s hrdinou, který je tak trochu jiný. Autorská inscenace inspirovaná osudy dětí s Aspergerovým syndromem.

Planeta Mimo má jediného obyvatele. Ten tu žije spokojeně sám se sebou ve světě, který mu dokonale vyhovuje. Až do okamžiku, kdy se planeta začne z neznámého důvodu přehřívat a jemu nezbyde než si hledat jiné útočiště. A jaké to bude dobrodružství, netuší v tu chvíli nejspíš ani on sám. „Mám rád modrou barvu. Uklidňuje mě. Dává mi pocit jistoty. Modrý svět je svět, který je v pořádku. Klidný, vyrovnaný, bezpečný. Modrá je dokonalá barva. Má takový podob, takové odstíny, k čemu bych vůbec potřeboval jiné? Tak například radost má barvu světle modrou jako obloha, smutek je tmavě modrý jako měsíční svít.

Ale ne ten zlý, znepokojující smutek, který se zalyká. Modrý smutek je klidný, smířený. Vyvěrá z hloubek a v těch hloubkách zase mizí. A modrá radost zní tiše, nekřičí rušivými tóny, nedere se neurvale na povrch, netřeští, nejuchá. Drží se pěkně uvnitř a jemně se chvěje. Můj svět je modrý, protože je jenom můj. A je jenom můj, protože je modrý.“

Námět / Based on idea by: Dominika Špalková
Scénář / Script: Tomáš Jarkovský a Jakub Vašíček
Režie / Direction: Jakub Vašíček
Výprava / Design: Tereza Vašíčková

Hudba / Music: Daniel Čámský
Dramaturgie / Dramaturgy: Tomáš Jarkovský
Asistent režie / Director's Assistant: Jiří Liška
Projekce / Projection: David Ledvinka (s využitím výtvarných prací žáků ZUŠ Na Střezině / with the use of the artistic work of the students from the Elementary School of Arts Na Střezině)
Hrají / Cast: Dominik Linka, Petra Cicáková, Pavla Lustyková, Filip Huml, Luděk Smadiš | Světla / Lights: Libor Petr

Zvuk / Sound: Filip Poskonka
Technika / Technicians: Michal Hledík, Jan Čipčala
Vyrobeny dílny Divadla Drak / Made by Drak Theatre Workshops:
Jiří Bareš, Hana Kopová, Michaela Kudelková a Štěpán Uherka

Premiéra 20. října 2018 / Premiere 20th November 2018

Travels through outer space with a hero who is just a little bit different. Production inspired by the fate of children with Asperger syndrome.

The planet Odd has a single, solitary inhabitant. He lives here contentedly all by himself in a world that perfectly suits him. Until the planet starts to overheat for some unknown reason, and there is nothing left for him to do but to look for a different refuge. And at that moment he himself probably does not anticipate just what an adventure it will be. "I like the colour blue. It comforts me. It gives me a feeling of certainty. A blue world is a world that is just me. Tranquil, balanced, safe. Blue is a perfect colour. It has so many forms, so many shades, why would I need any other? The colour of happiness, for example, is light blue like the sky, while sadness is dark blue like moonlight. But not that evil, disturbing sadness that chokes you up. Blue sadness is serene, reconciled. It rises from the depths and disappears again in the depths. And blue happiness sounds quiet, doesn't shout in intrusive tones, doesn't bubble rudely to the surface, doesn't rave, doesn't whoop it up. It stays nicely inside and gently trembles. My world is blue because it is all mine. And it is all mine because it is blue."

A na noze pevnina / Log Leg

DOMINIKA ŠPALKOVÁ
A KOL.

Autorská inscenace o nezdolné touze hýbat se a tančit.

Malá holčička Jazmína nejraději ze všeho skáče a tančí. Jednoho dne se však něco přihodí a ona najednou tančit nemůže. Začne si všímat, co se hýbe a tančí kolemní.

Dobrodružství imaginace a radosti ze hry, ve které se prolíná fantazie s realitou, může začít! Něžně dravý a skutečný příběh o radosti z pohybu pro děti a děti v nás.

Koncept a režie / Concept and direction:
Dominika Špalková a kolektiv
Hudba / Music: Dva

Kostýmy / Costumes: Tereza Dvořáčková

Scénografie a výtvarné akce / Scenography:

Jana Bačová Kroftová

Hraje / Cast: Jazmína Piktová

Vyrobeny dílny Divadla Drak / Made by Drak Theatre Workshops:

Jiří Bareš, Hana Kopová, Michaela Kudelková a Štěpán Uherka

Premiéra 10. února 2019 / Premiere 10 February 2019

The story of a young girl who loved to jump and dance.

An original production about the unwavering desire to move and dance. Young Jazmína loves jumping and dancing above all else. One day, however, she has an accident and all of a sudden she cannot dance. She starts to observe everything around her that is moving and dancing.

An adventure of the imagination and the love of the game can begin, blending fantasy and reality! A tenderly fierce and true story about the joy of movement for children and the children in us.

O zlaté rybce / The Golden Fish

TOMÁŠ JARKOVSKÝ
KAMIL BĚLOHLÁVEK

„Kde jsou ta přání? Voda je vzala.“

Autorská inscenace na motivy klasického pohádkového příběhu o rybce, která výměnou za svobodu dokáže plnit přání, a pošetilosti těch, kteří nevědí, co by si ještě mohli přát. V horách vyvěrá ze země voda v tenkém pramínku. Cestou z kopce dolů se slévá s dalšími pramínky a sílí ve stále mocnější proud, až je z ní mohutná řeka. Ale ani ta se nezastaví a valí se stále dál, nakonec dospěje až do moře, které je tak obrovské, že jeho konce nelze dohlédnout. Na to moře každý den časně z rána vyplouvá ve své bárce starý rybář a doufá v dobrý úlovek. Jenže moře je nevyzpytatelné, v jednu chvíli se tváří přívětivě jako dobrý starý známý, aby se vzápětí rozruřilo a ztrestalo každého, kdo ho snad doposud nebral dostatečně vážně. Vždyť voda dokáže obdarovávat i brát. A moře, to je hodně, hodně vody...

Režie / Director: Kamil Bělohlávek
Scénografie / Set design: Kamil Bělohlávek
Kostýmy / Costumes: Tereza Vašíčková
Hudba / Music: Marek Bělohlávek
Dramaturgie / Dramaturgy: Tomáš Jarkovský
Hrají / Cast: Ivana Bílková, Petra Cicáková, Pavla Lustyková
Světla / Lighting: Tomáš Roček
Zvuk / Sound: Filip Poskonka
Technika / Technician: Bohumil Zelený
Vyrobeny dílny Divadla Drak / Made by the Drak Theatre
workshops: Jiří Bareš, Štěpán Uherka, Hana Kopová,
Michaela Kudelková

Premiéra 16. března 2019 / Premiere 16 March 2019

“Where are all the wishes? Gone with the water.”

An original production based on the classical fairy tale about a fish who in exchange for freedom grants wishes and follies to those ignorant of what they want to wish. A rivulet rises from the ground in the mountains. As it hurtles down the hills, it joins forces with other brooks to create a stronger and greater stream, eventually growing into a mighty river. Even the river does not stop and it ultimately hurtles further to reach the sea, so large one cannot see its other end. Every day early in the morning, the sea witnesses a fisherman in his bark setting off in hope for good catch. Yet, the sea is unfathomable: at once it appears as friendly as an old friend only to immediately storm and punish those not taking it seriously. Water can both give and take. And the sea means a lot water...

Můj svět je modrý

TOMÁŠ JARKOVSKÝ

Inscenace Mimoň vypráví příběh o chlapci trpícím Aspergerovým syndromem, ale jejím tématem je obecnějinakost a bohatství i nedostupnost vnitřního vesmíru, který si každý neseme v sobě a do něhož se dá zvenčí proniknout jen obtížně. A leckdy i zevnitř, vždyť největší záhadou jsme často sami sobě. Jinakost má nekonečné množství podob, fyzických i mentálních, existují však jinakosti nápadnější a méně nápadné. My jsme hledali tu nápadnou. Nezvolili jsme si Aspergerův syndrom proto, že bychom chtěli vyprávět primárně o něm. Podnět na vytvoření této inscenace vzešel od Dominiky Špalkové. Tehdy vrcholila vyostřená společenská debata o inkluzi ve vzdělávání a zdálo se jí vhodné, aby divadlo k této debatě přispělo vyprávěním o osudu těch, kterých se debata bezprostředně týkala a týká. Tedy dětí, které jsou ve školním kolektivu nějak znevýhodněny, které naráží buď na omezení daná svou odlišností, nebo ani žádná omezení v pravém smyslu nemají, ale jsou jen nějak specificky zaměřeny a svou povahou se nějak výrazně liší od toho, co je většinově považováno za normu. Zároveň jsme si uvědomovali, že na divadle nelze vyprávět obecný příběh. Že o jinakosti obecné je třeba vyprávět prostřednictvím jinakosti konkrétní, abychom mohli stvořit konkrétního hrdinu, s nímž se nás – dětský – divák bude moci ztotožnit.

Aspergerův syndrom jsme si zvolili proto, že se jedná o poruchu v jistém smyslu velmi divadelní, situacní. Jejími ústředními znaky jsou odlišné čtení významu mimoslovního jednání druhých (gest, projevů emocí atp.), obtíže pochopit smysl jejich počínání či porozumět motivacím vedoucím k tomuto jednání a ztotožnit se s nimi. A stejně neporozumění se projevuje i v opačném směru, od „normální“ většiny směrem k postiženému. Toto vzájemné neporozumění je pramenem všech komunikačních karambolů, které životy osob s Aspergerovým syndromem provází, a jeho pochopení je z hlediska běžného života daleko důležitější než porozumění medicínské podstaty syndromu či autismu obecně. V naší inscenaci proto diváci neuslyší nic o diagnóze ani o žádných jiných odborných termínech. Dozví se „jen“ jak nás dětský hrudina vnímá a vlastními slovy popisuje sám sebe i svět, který ho obklopuje.

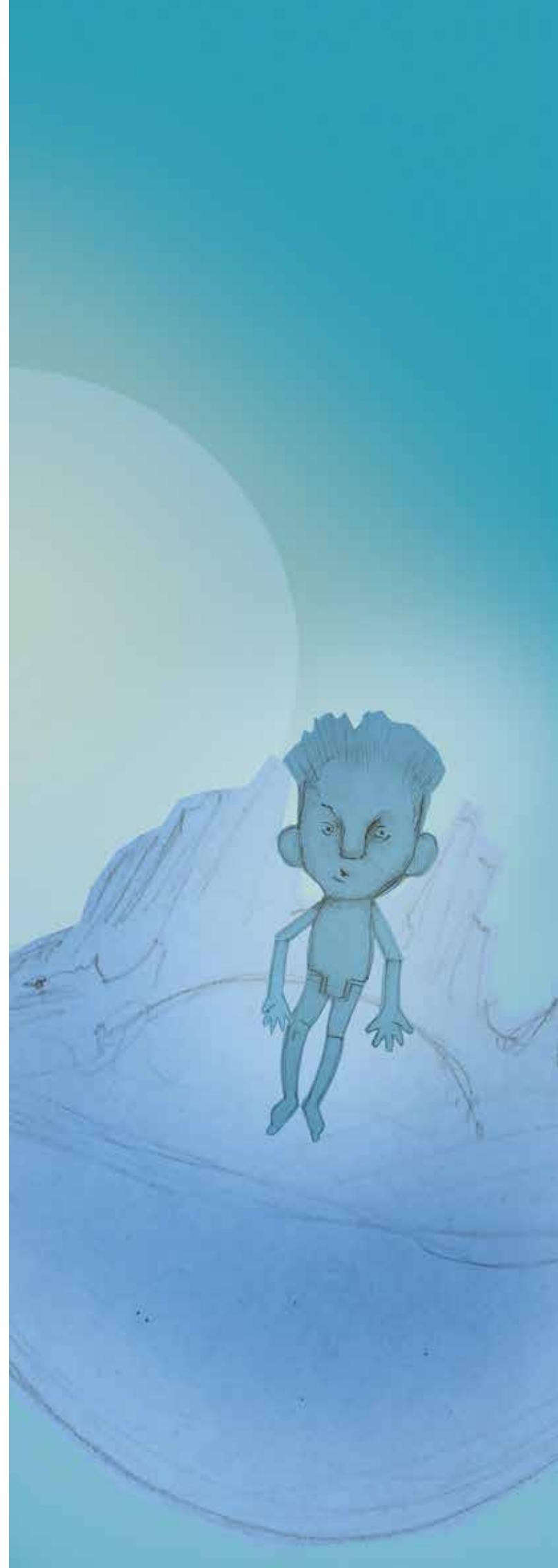
Při tvorbě inscenace jsme hledali charakteristické jevy, které bylo možné otisknout do její podoby. Ať už se jedná o zvláštní psychologii barev („Můj svět je modrý.“), náchylnost ke stereotypům (automatismy, echolálie, verbigerace aj.) či přecitlivělosti na zvuk i světlo. Zároveň jsme vycházeli

ze dvou základních inspiračních zdrojů, které bych tu rád jmenoval: 1) Z knih, přednášek a rozhovorů Josefa Schovance, autisty, syna českých emigrantů ve Francii, doktora filozofie a popularizátora problematiky života s Aspergerovým syndromem. 2) Z filmu Normální autistický film režiséra Miroslava Janka, který přibližuje život pěti rozdílných autistických dětí. Z tohoto filmu jsme také nakonec odvodili základní metaforu naší inscenace. Jeden z jeho hrdinů totiž piše zásadně ze svého oblíbeného hrnku, na kterém je vyobrazený mimozemšťan a jeho obrázek je doplněn heslem: „Chci zpátky na svoji planetu!“ Druhý protagonista, geniální mladý klavírista, zase během celého filmu cituje ze své oblíbené knihy, Exupéryho Malého prince, která se mimochodem při bližším seznámení s problematikou jeví sama o sobě jako velmi autistická.

Spojili jsme tyto motivy a vytvořili podobenství. Nás hrdina je obyvatelem modré (barva autismu) planety Mimo, proto mu říkáme Mimoň. Když se jeho planeta začne ohřívat (rudnout, což je pro autisty nesnesitelná barva), nezbýde mu než planetu opustit a hledat si nový domov. Během svého osamělého putování vesmírem si píše deník, v němž nám přibližuje vlastní vnímání všech událostí, a navštěvuje různé planety obývané jinými postavami, s nimiž se snaží najít společnou řeč. Navštíví klauna, který touzí po smíchu obecenstva. Pak přiletí na planetu marnivé dámy, která si není schopna vybrat šaty na galaktický ples. A úplným fiaskem skončí i střetnutí s generálem, který s ním chce válčit. Na každém z těchto setkání se odhalují jiné aspekty Mimoňovy povahy a zvláštnosti v jeho vnímání světa. Všechny jsou typicky autistické, ale každou z nich lze také přisoudit komukoli, kdo je jen trochu jiný. Pak Mimoň konečně narazí na postavu, která si do něj jen neprojektuje svoje vlastní očekávání, ale pokouší se mu porozumět. Žije na planetě plné šrotu a jmenuje se Pája. Ta se nabídne, že se s Mimoněm vrátí k němu domů a pokusí se poruchu jeho planety opravit. To se podaří, a tak vše nakonec končí dobře. Ale ne proto, že by se Mimoň změnil. Je, jaký je, a v tom taky spočívá jeho cena, jeho výjimečnost. Jen musel najít někoho, kdo tu to výjimečnost dokáže rozpoznat a ocenit. A po tom nakonec přece toužíme všichni. Příběh konkrétního lidského osudu tak získává svou obecnou platnost.

The production Oddball tells a story of young boy suffering from Asperger syndrome, but its main themes are otherness, mixed with richness and inaccessibility of the inner space we all possess inside of us, and which is almost impossible to be pierced through from outside. Yet, even from the inside, the greatest mystery we are to ourselves.

The main protagonist inhabits a blue (blue as a colour of autism) planet called Odd, therefore we call him Oddball. When his planet starts to warm (turning red – an unbearable colour for autists), he is forced to leave the planet to seek new home. During his lonely travel through the space, he is writing a diary which lets us access his explanation of experienced events and illustrates his visits to various planets inhabited by various characters with whom he wants to find a common language. He visits a clown who longs for laughter of an audience. Then he lands at a planet of a vain lady unable to choose a dress for a galactic ball. His meeting with a war-seeking general ends up in a fiasco. Each encounter reveals Oddball's awkward qualities and attitudes. These are all typically autistic, yet they can be attributed to any "weird" person. Finally, Oddball meets a character who does not only project their own expectations, but tries to understand him. Her name is Pája and she lives on a planet full of scrap. She offers Oddball to return with her and fix his planet. They are successful and all ends well. They succeed not because Oddball changes – he remains himself, which is his strengths and uniqueness. He only finds someone who can recognize and appreciate his value, something we all long for. Thus the story of an individual reaches a universal appeal.

Tanec dokáže vyjádřit pocity mezi řádky

MIROSLAVA KOŠŤÁLOVÁ

Dramaturgyně, režisérka a umělecká ředitelka Divadla Drak Dominika Špalková je s divadlem spjatá odmalička – už jako dítě toto divadlo navštěvovala, aby v něm později iniciovala pestrou paletu aktivit (rozšiřující vzdělávací program pro děti i pedagogy, spolupráce se studenty Katedry alternativního a loutkového divadla DAMU v Praze apod.). V únoru 2019 režijně připravila autorskou inscenaci A na noze pevnina.

Proč jste se rozhodli pro autorské nonverbální představení?

Několik let jsme v dramaturgickém plánu Divadla Drak hledali a pokoušeli se o formát nonverbální inscenace pro nejmenší diváky. Najednou se souhrou několika okolností podařilo prostor pro nazkoušení takového typu inscenace najít a zrealizovat jej. Byla to nádherná výzva a zároveň náročné dobrodružství na poli autorské tvorby a v inscenování prolínání reality a imaginativního světa. V našem představení se chceme co nejbližše a přirozeně napojit na děti, jejich představivost, hravost, bytí s nimi. A zároveň to propojit s tím, že jsme dospělí a nechceme si rozhodně na děti hrát. Ale ze své pozice jejich svět respektovat, sami si na něj rozpomenout a tvořit z přítomnosti, v laskavosti i rošťáctví. Zkrátka být dětským divákům partnery a společnými spiklenci. Zároveň nabídnout hlubší téma, které námi společně může rezonovat.

Na základě jakého klíče jste přistoupila k výběru spolupracovníků (herečkou a tanečnicí je Jazmína Piktová, scénografkou a sochařkou Jana Bačová Kroftová, hudbu vytvořila skupina DVA)?

V poslední době se mi otevřel nový svět ve spolupráci s tanečníky (viz koprodukce Divadla Drak a Spitfire company na inscenaci Fragmenty milostných obrazů, spolupráce s Miřenkou Čechovou, nyní připravovaná spolupráce s tanečnicí Cecile de Costa a dal.). Tanec je mi blízký tím, že dokáže fyzicky vyjádřit plnohodnotně abstraktní nebo těžko slovy vyjádřitelné pocity a záležitosti mezi – mezi řádky, mezi nádechem a výdechem... Tanec pro mne má také silný potenciál spolutvořit dramaturgií prostoru apod. Tedy pokud je dobrý. Navíc tanečníci jsou pro mne inspirací i v jejich úvaze o lightdesignu a užití hudby. Vnímám divadlo komplexně, je mi blízké nelineární uvažování a tvorba inscenace jako kompozice, i proto mám tanec

a fyzické divadlo ráda. Když do divadla jako nejmladší členka hereckého souboru nastoupila Jazmína Piktová, bylo mi hned jasné, že bych s ní ráda spolupracovala. Navíc jsem Jazmínu a její práci měla možnost vidět už v rámci jejích klauzur na JAMU, díky naší spolupráci s Pierrem Nadaud, kterého jsme pozvali s jeho ateliérem fyzického divadla z JAMU na jeden z ročníků Gaudeamus thetarum (mezinárodní setkání divadelních škol, které každoročně ve spolupráci s KALD DAMU v Draku pořádáme). Pierre své studenty vede poctivě a skvěle nejen pohybově, ale také směrem k autorské tvorbě.

No a Jazmína nás svým talentovaným projevem naprostě dostala také při konkurzu do Draku. S Janou Kroftovou jsme se paradoxně sblížily a blíže lidsky i umělecky poznaly až na festival ve Finsku. Moc mne baví, že je Jana pro mne především aktivní výtvarnice a sochařka a úžasná žena s širokým uměleckým záběrem. Věděla jsem, že s ní chci spolupracovat nejen jako se scénografkou. Přitahuje mne totiž přinášet na jeviště opravdovost, nejen divadelní kašírku. Jana nakonec po našich inspirativních konzultacích vytvořila scénografii a podařilo se mi ji přemluvit, aby v inscenaci zároveň výtvarné věci tvořila naživo. To byl můj hlavní koncep a záměr a jsem moc ráda, že to vyšlo! Stala se z nás tří dohromady skvělá tvůrčí trojice. Pro mne je při tvorbě důležitý jak umělecký, tak lidský přístup tvůrců. A i když jsme každá jiná, při společných schůzkách jsme kalibrovaly společný potenciál, nacházely jsme průsečíky v našich privátních množinách vzpomínek z dětství a hodně jsme se u toho taky nasmály. A kapela DVA je pro mne srdeční záležitost. Známe se už od dob Divadla Dno, s Bárou jsme zakládali kdysi občanské sdružení Poco a poco animato a v Draku jsem je osloвила na spolupráci na inscenace Poslední trik Georgese Mélièse v režii Jiřího Havelky. Spolupráce s Bárou a Honzou je pro mne fantastická. Jsou profesionálové a zároveň když Baru přinesla na zkoušku vždy kousek nějaké nové hudby, dojala mne... DVA se umí napojit na pocity, o jejichž vyjádření nám jde v inscenaci divadelně. Umějí je svou hudbou posunout ještě dál.

Jak probíhala práce na inscenaci?

Ráda sleduji nejnovější výzkumy a studie vývojové psychologie a fungování mozku. Zaujalo mě, že u malých dětí přibližně

do věku šesti let převládají théta vlny o nižší frekvenci. A ty jsou spojovány s imaginací, která se často přirozeně prolíná s realitou. Naším představením jsme si chtěly rozpomenout na tento stav, který každá z nás zažívala v dětství, a rozehrát představení prostřednictvím intuice, inspirace, imaginace. Naším mottem bylo hrát pro děti a děti v nás.

Nejbližší ze způsobů zkoušení je mi metoda devising theatre. Společně jsme sdíleli reálné příběhy z našeho dětství, ale taky pocity, smyslové vjemy, zážitky, konkrétní vzpomínky. Scházeli jsme se hodněkrát, ladili jsme naše lidské a tvůrčí potenciály do společné hladiny. Vyměňovali jsme si vzájemně řadu inspirací z umění i filozofie, abychom sladili náš vkus a společný záměr. Jazminka přinesla úplnou pecku, autentický záznam rozhovoru, který s ní dělala televize Markíza, když chodila jako malá v Bratislavě na taneční kroužek. A hlavně osobní příběh, když si v dětství zlomila nohu. Velmi nás zaujala situace, jaké to je, když je člověk dítě, chce se pořád hýbat, ale má najednou takové omezení. V ten moment se vynořila základní dějová linka příběhu, vzít handicap, omezení jako výzvu k pozvání do jemnějšího vnímání, probuzení vnitřního světa a tím rozvoje vlastní fantazie. To byl pro nás klíč.

For several years, the artistic team of Drak Theatre strived to come up with a non-verbal production aimed at youngest audiences. By a series of coincidences we succeeded at locating a venue to realize the project. It was a wonderful challenge as well as a demanding adventure to devise a piece where reality permeated the imaginary world. Our production seeks to naturally connect and coexist with children via their fantasy and playfulness. Yet, as adults, we do not want to act like children. We want to remember and respect their world while creating from the present, both kindly and rascally. We want to be partners and accomplices for our children spectators. At the same time, we want to challenge deeper themes which would resonate with them and with us.

Our motto is to perform for children as well as for the children inside of us. During the process of devising theatre we shared our childhood stories, feelings, sensuous experience, particular memories. We would meet frequently to tune our human and creative potential to a shared level. We exchanged a number of inspirational sources from art and philosophy to orchestrate our taste and common aim. Jazmína brought a real gem: authentic footage when she was interviewed by Markíza TV when, as a child, she was attending a ballet club. And she brought in her own story of her broken leg. We were captured by the situation when as young, you want to constantly move, but suddenly cannot. The moment generated a basic storyline: to accept a limitation as a challenge, or invitation to more subtle perception, inner world awakening, development of imagination. This was our key.

Spříznění dračí krví

ZDENĚK A. TICHÝ

Dramaturg ČT Art
a pedagog KALD DAMU

Národní dům nebo též kulturní dům čili kulturák v jednom východočeském městě jménem Česká Třebová, kousek od parku Javorka, za železniční tratí... První polovina sedmdesátých let minulého století... V hledíšti je naštováno několik tříd základních škol – žáci si dílem užívají, že se díky divadlu ulili z učení, dílem projevují nelibost, že zírají na zátylky spolužáků před sebou; málo platné, nulová elevace je přítelem tancovaček, ale divadelnímu publiku moc nakloněna není. Naštěstí mi při tělocviku patří místo na začátku řady, a tak nejen slyším, ale i vidím, co se odehrává na scéně. Popelka, Šípková Růženka nebo Petruška? Už nevím, co bylo první. Ale právě tady začala má setkávání s Divadlem Drak. Zůstalo pár záblesků vzpomínek na loutky i svobodné řádění herců, které vůbec nepřipomínalo to, co jsem mohl znát z televize... A spíš jsem tehdy jen instinktivně tušil, že jsem svědkem něčeho mimořádného. Dost možná, že tehdy ani většině dospělých nedocházelo, že jde o divadelní zážitky srovnatelné s tím – řečeno sportovní terminologií – jako by na českotřebovské fotbalové hřiště přijela hrát Barcelona nebo Liverpool. Divadlo, které válelo loutkářskou Ligu mistrů. Loutkové divadlo, které bylo zároveň alternativní a to dávno před tím, než se tahle kategorie na DAMU začala vyučovat spolu s loutkami.

Snad mě právě tyhle zážitky nakoply k tomu, že jsem po nevalných sportovních pokusech (stolní tenis, šachy, volejbal či házená – tu zakončil při jednom tréninku úder medicinbalem do hlavy) zakotvil u místních amatérských loutkářů – LS Marionet. Mezi první „role“ patřil Šípkový keř v Šípkové Růžence nebo hlava Šneka ve Ferdovi Mravenci. Nakonec jsem se vyučoval z vodiče až na post mluvíče, kde jsem svou nedlouhou loutkohereckou kariéru završil poněkud schizofrenní dvojrolí Jiříka a Draka (sic!) v jedné pohádce – coby Drakovi se mi ale moc prohrát nechtělo, a tak jsem k nelibosti znavených vodičů našich bytelných javajek vyrážel znova a znova do útoku...

Ale toho královéhradeckého Draka jsem nepřestal sledovat ani v pozdějších letech. Snad v tom byla i magická přitažlivost

jména tak neobvyklého v době vlády komunistů, kteří s oblibou nahrazovali v názvech institucí a míst jména úctyhodná jmény grázlů a vráhů. A tak zatímco činoherci z Klicperova divadlo hráli pod pseudonymem oslavujícím komunistický puč, loutkářům zůstal doprán majestátní stín dračích křídel. Jistě, pamětníci a teatrologové mě teď asi začnou opravovat, že jde přeci o zkratku odkazující k několika slovům – poskládanou podobně jako Divadlo Semafor. No, budíž, kupříkladu verze „Divadlo Radosti, Atrakcí a Komedie“ se dá dokonce nalézt ve starém výpisu z obchodního rejstříku... Ale kdo by se zdržoval s racionální analýzou, když jsou pouhá čtyři písmena mnohem zábavnější i přitažlivější a zároveň jsou čirým destilátem fantazie a dobrodružství. Prostě Drak! Ale vlastně, tohle je můj celoživotní rébus – je správně: a) Divadlo Drak nebo b) Divadlo DRAK?

Po letech diváckých zkušeností s Drakem (DRAKEM?) jsem se díky různým životním odbočkám a kotrmelecům (např. u maturity jsem si ještě vytáhl otázku o podmírkách přepravy živých zvířat ve vlaku) ocitl v pozici toho, kdo měl psaní o Draku v popisu práce. Nejprve na stránkách Lidových novin, později v Mladé frontě Dnes... A s tím přicházely i hovory s režisérem Josefem Kroftou, který měl s mladým divadelním kritikem a novinářem trpělivost, i když nad mými recenzemi svých inscenací asi nikoliv vždy ryčel radostí... A na to vše se nabalovala i setkávání s dalšími lidmi z Draku a kolem Draku, proměny dračího souboru, proměny loutkářské katedry na DAMU, sledování nových dračích projektů, zrození mezinárodního institutu, počátky hradeckého festivalu...

Po čase jsem také pochopil – chtěl jsem zde napsat „záhy“, ale tak bystrý jsem nebyl – jak je pro dračí organismus důležitá nenápadná dáma, která se jmenuje Jana Draždáková. Ne snad proto, že byla „ředitelkou“, ale především proto, že je osobností, která má respekt ke druhým a sama si ten respekt u druhých získala. Osobností, která sice nebyla součástí inscenačních týmů, ale u které jsou všechny manažerské schopnosti okořeněny uměleckou intuicí. A k jejíž výbavě nejspíš patřila i mimořádná porce trpělivosti – když si promítну, s čím vším se během dvou desítek let svého ředitelování musela vypořádat... A nerozhodil ji dokonce ani živý slon, když se Drak pustil do koprodukčního loutkářsko-cirkusového muzikálu Pinokio.

V těch letech se v dračím zákulisí objevoval i jeden emeritní ředitel – legendární režisér Jan Dvořák, který šéfoval divadlu v šedesátých a sedmdesátých letech; prý to ostatně byl on, kdo s pojmenováním Drak přišel... A tahle tradice jakýchkoli neformálních konzultací „dvou ředitelů“ (respektive ředitelek) pak pokračovala i poté, kdy Jana Draždáková předala vedení divadla Elišce Finkové. Ta ředitelské kormidlo přebírala v době, kdy mělo divadlo před sebou rozjezd Labyrintu vybudovaného

v sousední budově bývalých tereziánských kasáren. A k tomu se musela posléze vypořádat i s nesnadnou změnou v uměleckém vedení souboru... Hlavně však to znamenalo další výzvu – naplnit Labyrint nejen loutkami, ale i atraktivním programem, který bude sice s divadlem souviseť, ale zároveň bude samostatný. A při tom všem ludit křehké vztahy v nově rozrůstající se instituci – třebas i v tom, aby se divadelní soubor do činnosti Labyrintu zapojil v míře, která nenaruší jeho vlastní činnost... Viděno pohledem zvenčí, Eliška Finková pokračovala v ředitelském stylu své předchůdkyně: obdobně jako ona byla ředitelkou – manažerkou, která je tu od toho, aby „svému“ divadlu vytvořila co nejlepší možné podmínky. Ale také, je-li to potřeba, tlumila či (spolu)řešila případné vnitrosouborové spory, stávala se čas od času oním nepopulárním šéfovským hromosvodem anebo na sebe v případě nutnosti vzala i taková rozhodnutí, která ji nevynesou na horní příčky v hitparádě oblíbenosti. Vlastně tak Eliška Finková ve svém desetiletí kontinuálně završila a dobudovala to, co Jana Dražďáková před třiceti lety započala. Velkorysý dračí areál, jehož možnosti v mnoha parametrech přesahují standardy mnoha (ne-li většiny) českých divadel. V čase, kdy došlo k dalšímu střídání na zdejším ředitelském postu, se tak sluší připomenout – a netřeba k tomu přijímat zvláštní zákon – že se obě dámy zasloužily o Divadlo Drak.

Drak si nyní bude po třech dekádách zvykat, jaké to je, když v jeho čele nestojí ředitelka, ale ředitel, a když umělec vystřídá manažerku. Možná ale tahle změna nebude až tak dramatická – spíš se za pochodu bude doložovat, jak nová struktura divadelního vedení funguje. A k tomu mohou, bude-li třeba, Tomáši Jarkovskému nejspíš přispět svými zkušenostmi a postřehy také obě emeritní ředitelky. Zásadnější ovšem je, že divadlo již směřuje do etapy, kdy se pomyslná kroftovsko-matáskovská loutkářská síň slávy neodvolatelně přesune na stránky knih, do výstavních síní a nostalgických vzpomínek pamětníků. Na repertoáru už má dnes Drak jen jednu inscenaci režiséra Josefa Krofty z roku 2005 – Jak si hrají tatínkové. A Jiří Vyšohlíd je nejspíš poslední z těch, které jsem kdysi vídal hrát v České Třebové. Zkrátka – tahle dvacátá léta, která právě začínají, budou už patřit nové dračí generaci a její poetice.

Přes vědomí divadelní nevyhnutevnosti jsem ale přesvědčen, že dračí kouzlo, jehož účinky jsem tu mohl sledovat zdálky i zblízka po desítky let, stále nevyprchalo. Nezáleží totiž na tom, zda se hraje Shakespeare, Prodaná nevěsta nebo Jack London. A není až tak podstatné, zda režisér kouzlil s marionetami, meotarem anebo zda využil moderní kamery na scéně k tomu, aby příběh divákům odvyprávěl doslova pohledem hlavního hrdiny. A ani není až tak důležité, co v Draku vlastně děláte – všechny lidé v něm spojovalo, kam až mi paměť sahá, přesvědčení, že Drak není místem, kam se chodí „jen“ do práce.

Být v Draku znamená ctít řemeslo ve spojení s touhou hledat a objevovat neznámé světy, zkoušet, někdy i riskovat, ale při tom všem nezapomínat na hravost, na schopnost bavit nejen diváky, ale také bavit se při tom všem společně. Drak prostě znamenal a znamená posedlost divadlem. Tohle vědomí se tady předávalo a předává z generace na generaci. Každému, kdo tomu kouzlu propadl, koluje v žilách dračí krev. A nezáleží na tom, kolik inscenací jste tady vytvořili či kolik sezón jste zde byli v angažmá. Už navždycky zůstáváte s ostatními spříznění dračí krvi.

After three decades, Drak theatre will be getting accustomed to new situation: it will be led by a male director, not a female; an artist has replaced a manager. However, the change may not be so dramatic; the new structure of theatre management will be tuned on the go. If necessary, the experience and insights of both managers emerita will be of assistance to Tomáš Jarkovský. What's more important: the theatre is headed into a new era, with the legendary achievements of Josef Krofta and Petr Matásek moving irrevocably into theatrical history. Today, Drak theatre retains only one production by Josef Krofta from 2005 – Jak si hrají tatínkové (How Daddies Play). In short, the 2020s will belong to the new Drak generation with its own poetics.

Despite being conscious of theatrical evanescence, I am convinced that the magic of Drak, which I was able to experience both from far and close for decades, has not evaporated. It is not vitally important what you do in Drak – people in Drak have always been connected by the belief that you do not "only" work at Drak. Being in Drak meant to respect craftsmanship fused with the desire to search and discover unknown worlds, experiment, sometimes risk, yet not to forget the playfulness and ability to entertain not only the audiences but also ourselves, together. Drak has simply meant obsession with theatre. This understanding has been passed from generation to generation. If you have succumbed to its magic, Drak blood circulates in your body, regardless the number of productions or seasons you were engaged. Drak blood will always make you blood-related with the others.

Z recenzí

MIMOŇ

„S postavou Mimoně se úspěšně vypořádal Dominik Linka, který spojuje vedení loutky s promyšleným činoherním výkonom, kdy velmi přesně zobrazuje typickou autistickou řeč těla – tedy motorickou neobratnost, roztěkanost, potřebu uhýbat pohledem a mnohé další... V každém případě je inscenace dalším skvělým příspěvkem k porozumění autistické duše.“

Pavla Bergmannová, Hadrián,
zpravodaj festivalu *Divadlo evropských regionů*, 2019

„Celá inscenace je prostoupena fascinující vesmírnou stylizací. Koho by neuchvátila galaktická hudba vznikající přímo na jevišti za pomoci nejmodernějších elektronických hudebních nástrojů, blikající modul na hlavě Mimoně nebo projekce, toho určitě osloví start rakety s prskajícími zářícími rachejtlemi... Královéhradecká inscenace tedy rozhodně není pouhým didaktickým podobenstvím o tom, jak se chovat k autistům.“

Veronika Švecová, *časopis Loutkář* 4/2018

„Inscenace, která se ze začátku jevila jako klimatická parafráze Malého prince s Gretou Thunbergovou v hlavní roli (té je mimo chodem Aspergerův syndrom diagnostikován), se naštěstí vyvinula v kouzelnou odyseu o hledání bezpečného útočiště a porozumění. Drak přináší báječný příklad nenásilného edukativního divadla, které snad dětským divákům ukázalo, že bychom se ke všem lidem měli chovat trpělivě, chápavě a přátelsky.“

Věra Halamášková, zpravodajství z festivalu
Přelet nad loutkářským hnizdem, www.loutkar.eu

„Všechno na scéně je nakonec stejně z říše fantazie a míří to průhledně k poezii. Stačí přimhouřit oči a hranice mezi světy na chvíli mizí, vzdálenosti se zkracují a svět kolem nás je snesitelnější, vlídnější, tolerantnější. Škoda, že jen v divadle.“

Jiří P. Kříž, *Právo*, 26. 10. 2018

A NA NOZE PEVNINA

„Jazmína Piktová se s publikem osobně seznámí ve foyer a odvede si ho do studia, díky svému kouzlu a důvěryhodnosti je okamžitě jejich, až má člověk strach, že se jí děti v dobré vídě přimotají do akce. Inscenaci otvírá televizní šot, v němž se malá tanečnice svěří, že chce být baletkou. Scénou je pokoj se záclonami, všechno v ní má svou funkci a smysl. Pevnina v poetickém názvu je sádra nazlomené noze, což roztančené dívce brání nejen v tanci. Pohybové a taneční divadlo se potkává s lyrickou klauniádou, beze slov, přesto srozumitelnou. Pohotová výtvarnice několika tahy oživí degasovskou baletku, zaplaví scénu hmyzem, když Jazmínu trápí mravenčení pod sádrou, nebo z barev kouzelně rozpíjí světy vesmíru i fantazie.“

Zdánlivě jednoduchý nápad, ale s ohromným účinkem, tanečnice i malířka na sebe slyší, vnímají rytmus. Kdyby existoval měříč žasnutí, věřím, že malí i velcí by vykazovali stejnou hodnotu. Špalková a spol. sáhli do vlastních vzpomínek, a aniž by odkazovali na jakéhosi Tuláka po hvězdách pro nejmenší, v inspirované miniatuře, která šetří slovy, otevřeli vzpomínky i dospělým. A ve čtyřiceti minutách oslavili pohyb, tanec, divadlo a fantazii, na kterou může být handicap krátký.“

Petr Mareček, MF DNES, 25. 2. 2019

„Autorská pohybová a výtvarná performance A NA NOZE PEVNINA poukazuje nielen na radosť z pohybu, ale aj na väšnivú túžbu prekonávať prekážky, na konci ktorých nás čaká vytúžený cieľ. Nonverbálna performance určená pre deti od štyroch rokov predstavuje vizuálny pôžitok farieb a radosti zo života. Veľkú zásluhu má na tom „živá“ vizuálna zložka, keďže samotná scénografka Jana Bačová Kroftová tvorí kresby priamo počas performance. Tie sa premietajú na plátne a dotvárajú imaginatívny svet Jazmíny, dievčatka, ktorá si nevie predstaviť ani deň bez tanca. Prostredníctvom projekcie sledujeme dynamické fahy štetca scénografky, z ktorých postupne vzniká napríklad vysoká a štíhlá tanečníčka. Vďaka prepojeniu výtvarnej akcie s performerou Jazmínou Piktovou vzniká nesmierne krehká, humorná a emóciami podfarbená hra snov, ktorá nevtieravým spôsobom vtahuje diváka do svojho sveta.“

Miroslava Košťálová, Hadrián,
zpravodaj festivalu *Divadlo evropských regionů*, 2019

O ZLATÉ RYBCE

„Novinka O zlaté rybce, kterou v Draku coby debutant režíroval scénograf Kamil Bělohlávek, je přímočarou, úhlednou a úhledně odvýprávěnou potemnělou námořnickou baladou, kde podvědomě cítíme až v desáté řadě vůni přístavu, bídy a moře. Bělohlávek se spoluautorem, dramaturgem Tomášem Jarkovským, a skladatelem a textarem Markem Bělohlávkem vše točí kolem jednoduchého scénického nápadu s ohromnou průsvitnou polokoulí a čtyřmi stožáry s lany a plachtou. Od kapky vody se úsporně čaruje až k bouři, slaná voda je osudem starému rybáři a jeho ženě – semetrice, jimž veškerý zbídačený úděl vtiskl do každé vrásky řezbářský mistr Jiří Bareš. Ve dřevě ozívají neštěstí, krutost, pošetilost, citová bezbrannost, ale i hloupost, pýcha a lakota.“

Petr Mareček, MF DNES

A CO POTOM, SLONE?

I v sezóně 2018/2019 dále pokračoval výstavní program v Labyrintu Divadla Drak. V prvním patře po celou sezónu pokračovala dlouhodobá výstava Nonperfektně vod Matasa, která byla koncipována jako tříčet intimních setkání s legendárním scénografem Draku Petrem Matáskem, na něž touto formou zavzpomínaли jeho studenti, spolupracovníci, přátelé a blízcí.

Ve druhém patře se pak odehrály dvě krátkodobé výstavy. První, nesoucí název MIM 0, měla vernisáž 19. 10. 2018 a vázala se k premiéře inscenace Mimoň, zabývající se osudy dětí trpících Aspergerovým syndromem. Na výstavě se podíleli žáci výtvarného oboru ZUŠ Střezina a klienti centra pomoci lidem s poruchou autistického spektra Křesadlo.

29. 1. 2019 potom proběhla slavnostní vernisáž výstavy význačné české ilustrátorky, výtvarnice a spisovatelky Daisy Mrázkové, s názvem A co potom, Slone?

Daisy Mrázková zůstává u nás již desítky let nepřehlédnutelnou autorkou knih pro děti. V jejích obrázkových knihách dětský čtenář najde slova a ilustrace vždy v dokonalém souladu. Vše tvoří jeden nedílný celek, kdy jedinečná symbióza slova spolu s obrazem vede děti příběhem, a pokud slova nestačí, obraz je hravě zastoupí. Její knihy prezentují dětskému čtenáři okolní svět nejen se všemi jeho radostmi, ale i problémy a učí ho, jak je důležité vnímat své pocitů. Knihy Daisy Mrázkové dokážou nenášilně rozvíjet dětskou představivost a fantazii. Avšak její subtilní poetika dokázala ukryt v její tvorbě i téma mnohem závažnější, a tak se zdá, jako by její práce nebyla určena pouze dětem, ale i nám, dospělým. V jejích knihách tak nacházíme téma jako opuštěnost, smutek nebo zranitelnost spolu s radostí a přátelstvím. Pozorný návštěvník našel na výstavě nejen ilustrace z autorčiných dětských knih, ale i ukázky z její volné tvorby. Poprvé se zde také veřejně představilo autorčino rodinné loutkové divadlo, které jako babička vytvořila pro svá vnoučata.

„Těší nás, že můžeme touto výstavou připomenout tvorbu této jedinečné autorky, podle jejíž knihy Haló, Jácíčku vzniklo v režii Josefa Krofty roku 1977 stejnojmenné představení Divadla Drak. Poeticky hravá inscenace dokázala v době svého vzniku oslovit i nejmenší diváky a něžný a křehký svět autorky, tak blízký dětskému vnímání, vedl později i k dramatizacím dalších dvou pohádek s názvy Slon a mravenec a Nádherné úterý čili slečna Brambůrková chodí po světě,“ pronesla ve svém úvodním slově na vernisáži ředitelka Divadla Drak Eliška Finková.

Daisy Mrázková se narodila 5. května 1923 v Praze do česko-anglické rodiny. Díky své anglické mamince dostala poetické jméno, které v českém překladu znamená Sedmikráska. Už jako dítě byla, podle svých slov, vášnivou kreslírkou. Snad proto její kroky později vedly na pražskou UMPRUM. Tam byla roku 1943 přijata ke studiu oboru dětská ilustrace u prof. A. Strnadela. Po uzavření českých vysokých škol v roce 1944 studium přerušila a po skončení války se již na školu nevrátila. Vedle péče o rodinu se nadále věnovala svým výtvarným aktivitám. Spolu se svým manželem, malířem Jiřím Mrázkem, se stala členkou Umělecké besedy, posléze pak výtvarné skupiny UB 12. V 60. letech začíná psát a ilustrovat dětské knihy, k čemuž

ji inspirovaly její vlastní děti. Za období dvaceti let vydá úctyhodných 13 knih (Haló Jácíčku, Slon a mravenec, Neplač Muchomůrko, Můj medvěd Flóra...), které byly přeloženy do několika světových jazyků. U nás je považována za průkopnici žánru „bilderbuchu“, obrázkových knih, ve kterých dětem dokázala přiblížit naprostě obyčejná téma. Daisy Mrázková zemřela 14. 12. 2016 ve věku 93 let.

„Doufáme,“ řekla na vernisáži umělecká ředitelka Divadla Drak, Dominika Špalková, „že výstava potěší jak děti, tak jejich rodiče. Zkrátka všechny ty, kterým stejně jako nám svět Daisy Mrázkové naprostě učaroval.“ K výstavě připravili lektori Divadla Drak i zajímavý doprovodný program v podobě komentovaných prohlídek a výtvarné dílny pro děti s názvem Barvy světa Daisy Mrázkové.

In the 2018/2019 season the exhibition programme in Drak Theatre's Labyrinth continued. The first floor featured the long-term show called Nonperfektně vod Matasa (Nonperfectly by Matas), conceived as thirty intimate encounters with Drak's legendary stage designer Petr Matásek in memories of his students, collaborators, colleagues and friends.

The second floor featured two short-term exhibition. The first, called MIM 0, opened on 19. 10. 2018 and accompanied the premiere of Oddball, a show dedicated to children with Asperger syndrome. The exhibition was a collaboration with art students of Střezina school, and clients of Křesadlo, a centre for people with autistic spectrum disorder.

29. 1. 2019 marked the opening of A co potom, Slone? (And what then, Elephant?), an exhibition of the renowned Czech illustrator, artist and author Daisy Mrázková.

For decades, Daisy Mrázková was an outstanding author of children books. Her picture books abound with harmonious fusion of words and illustrations in an unforgettable and original unity.

Gaudeamus Theatrum

V úterý 23. dubna 2019 se do Divadla Drak sjeli studenti z Polska, Německa, Izraele, Slovenska a Čech, aby se zde zúčastnili již osmého Mezinárodního setkání studentů vysokých uměleckých škol Gaudeamus Theatrum. Cílem čtyřdenního workshopu bylo vytvořit otevřený prostor pro vzájemné setkání studentů, pedagogů a divadelníků z různých zemí a divadelních tradic. Jeho vedení se tentokrát ujal nizozemský soubor Lichtbende, který seznámil studenty se specifiky své tvorby, v nichž propojuje projekce s animací a živou hudebnou.

Lichtbende patří se svými poetickými asociativními inscenacemi k vysoce respektovaným evropským souborům. Jejich výjimečný divadelní rukopis je typický tím, že jednotlivé obrazy vytváří prostřednictvím tzv. živé projekce přímo na jevišti, před zraky diváků. Významnou součástí jejich představení je živý hudební doprovod. Stínové loutky, které v inscenacích používají, jsou vytvořeny z běžných předmětů každodenního života jako plasty, PET lahve, fólie či dráty. Jejich inscenace připomínají rané fáze filmu.

Workshopu se zúčastnilo celkem šestadvacet studentů z pěti divadelních škol. Jsou jimi Katedra umění loutkového divadla v Białystoku, Polsko, Státní univerzita hudby a muzických umění Stuttgart (HMDK), Německo, Škola vizuálního divadla v Jeruzalémě, Izrael, Katedra loutkářství Akademie muzických umění v Bratislavě, Slovensko, a Katedra alternativního a loutkového divadla, Akademie muzických umění v Praze z České republiky.

Čtyřdenní workshop vyvrcholil veřejným výstupem, který mohli zájemci zhlédnout v sobotu 27. dubna 2019.

On Tuesday 23 April 2019 Drak theatre hosted students from Poland, Germany, Israel, Slovakia and the Czech Republic to participate at Gaudeamus Theatrum, the 8th international meeting of art school university students. The aim of the four-day workshop was to create open space for mutual encounters of students, teachers and theatre professionals from various countries and theatre traditions. This year the programme was supervised by Lichtbende, a Dutch ensemble connecting projection, animation and live music.

26 students from five theatre schools participated in the workshop. The schools included Department of Puppet Theatre, Białystok, Poland; State University of Music and Performing Arts (HMDK), Stuttgart, Germany; School of Visual Theatre, Jerusalem, Israel; Department of Puppetry, Academy of Performing Arts, Bratislava, Slovakia; and Department of Alternative and Puppet Theatre, Academy of Performing Arts in Prague, the Czech Republic.

The four-day workshop culminated with a public performance which took place on 27 April 2019.

Klinika

Divadlo Drak a Mezinárodní institut figurálního divadla o.p.s. s Katedrou výchovné dramatiky DAMU Praha v loňském roce společně vstoupily do pětiletého programu s názvem „Klinika“. Cílem projektu je nejen vybudovat, ale i kriticky v praxi ověřit nový typ školního pracoviště pro studenty uměleckých oborů. Inspirací projektu jsou klinická pracovišti lékařských či pedagogických fakult. Již druhým rokem se tak Divadlo Drak na jeden týden stane opět experimentálním pracovištěm, kde je možné v reálném čase a místě propojit výuku s praxí. Studenti tak mají díky animovanému pobytu možnost pod vedením lektorů i pracovníků divadla nahlédnout do reálného provozu divadla a společně s nimi pracovat na reálných úkolech.

Ambicí projektu je tak otestovat možnost fungování divadla jako kliniky, zvýšit kvalitu studia umělců a pedagogů, zavést nové trendy i postupy do výuky a tím rozvíjet znalosti a dovednosti studentů v závislosti na běžné divadelní praxi. Deset studentů a šest pedagogů strávilo v Draku celý týden od pondělí 6. do neděle 12. května 2019. Kromě studentů Katedry výchovné dramatiky byl program otevřen i studentům dalších oborů DAMU.

V průběhu tohoto týdne se studenti seznámili se všemi expertními pozicemi v divadle a jejich náplní. „Formou tzv. stínování studenti doprovázeli vybrané zaměstnance během všech jejich činností a jednání. Jedná se o skvělou příležitost porovnat teoretické poznatky s praxí,“ vysvětluje umělecká ředitelka Divadla Drak Dominika Špalková.

Kromě jiného byly pro účastníky připraveny tři tematické workshopy. Pod vedením jedné z nejvýraznějších současných představitelek tanečního a fyzického divadla u nás Miřenky Čechové se uskutečnil třídenní workshop s názvem „Performer jako autor, životní zkušenost jako tvůrčí zdroj.“ Scénografka Tereza Vašičková prozradila účastníkům svého workshopu, jaké hranice má látka a jaké divadelní kostým. V rámci klinického týdne jsme uvítali i speciálního hosta ze zahraničí, bývalou ředitelku Loutkového divadla Maribor, dramaturgyni a pedagožku Mojcu Redjko. Cílem její přednášky

„Divadlo: platforma k učení symboliky jazyků“ bylo ukázat, jak je divadlo, jakožto střed humanistického vzdělávání, v současnosti důležitější než kdy jindy. Po teoretické části této přednášky následoval i jednodenní praktický workshop.

Celý projekt je realizován v rámci operačního programu VVV – Zajištění kvality studia na AMU a posílení reflexe nejnovějších trendů v umělecké praxi a je spolufinancován Evropskou unií.

Drak Theatre and the International Institute of Figurative Theatre in collaboration with Department of Educative Drama, DAMU, Prague last year initiated a five-year programme called "Clinic." The aim of the project is not only to build, but also to critically verify new type of school venue for art students in practice. The inspirations of the project lies in clinics of medical or pedagogical faculties. For the second year, Drak will become an experimental venue fusing education with practice in real time. Thanks to various activities during their visit, under the supervision of theatre staff and external experts, the students are able to experience first-hand functioning of theatre and collaborate with them on the real tasks..

From 6 - 12 May 2019 ten students and six pedagogues spent a week in Drak Theatre. Besides educative drama students the programme was open to other students of DAMU, Prague. During the week students were familiarized with all expert positions and their duties in the theatre. "Via job-shadowing students followed selected staff members during their daily activities. This is a unique opportunity to match theoretical knowledge with practice," Dominika Špalková, Drak Theatre artistic director, claims.

Festival

Divadlo Drak bylo spolu s Klicperovým divadlem a kontrapunktem z.ú. opět spolupořadatelem tradičního mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů, který byl letos dvojnásob jubilejní. Samotný festival oslavil čtvrtstoletí a po dvacáté byl jeho součástí i Open Air Program. Osmidenní divadelní maraton se konal od pátku 21. června do pátku 28. června. V průběhu celého týdne se v Hradci Králové v rámci festivalu uskutečnilo celkem 392 akcí zahrnujících divadelní představení, performance, pohádky, improvizace či nejrůznější doprovodné programy a hudební koncerty. Oproti předchozímu ročníku to bylo o 130 akcí více, což přispělo i k vyšší celkové návštěvnosti, která se výšplhala na 70 tisíc diváků. Divadlo evropských regionů a Open Air Program provázel letos jednotný vizuální styl, jehož autory byli Eva Horská a Jakub Horský ze studia Upupaepop. S velkým pozitivním ohlasem se setkala i nová podoba oficiálního zpravodaje Hadrián, který byl na všech festivalových scénách distribuován zdarma a jehož náklad se v průměru pohyboval okolo 400 výtisků denně.

Drakovská část programu byla velmi nabité a žánrově pestrá. Okolo 5 000 diváků zhlédlo v Draku během osmi festivalových dnů 83 divadelních, tanečních nebo hudebních vystoupení, ale nechyběly ani oblíbené výtvarné a divadelní workshopy vedené nejen našimi lektory. Letos Divadlo Drak hostilo na své divadelní půdě celkem 12 zahraničních souborů ze Slovenska, Slovinska, Španělska, Katalánska, Norska, Finska, Nizozemska, Francie a Německa. Nechyběla ale ani divadla a hudební skupiny z České republiky. Oblíbenými se staly pravidelné večerní koncerty v dračím šapító.

Naše divadlo se dlouhodobě profiluje jako kulturně společenská platforma pro široké divácké spektrum, proto do festivalové skladby řadíme nejen představení pro děti a mládež, ale také pro dospělé diváky. Naším cílem bylo, aby byl 25. ročník festivalu ročníkem výjimečným, proto jsme velmi aktivně vyhledávali na evropských scénách inspirativní představení přesahující hranice jednotlivých žánrů od loutkového divadla přes taneční, objektové, výtvarné až po experimentální. Při přípravě programu jsme opět oslovili jak renomované tvůrce, tak studenty divadelních škol. „Je pro nás důležité představit festivalovému divákovi inscenace, které jsou progresivní, inovativní a také inspirativní. V rámci dramaturgie festivalu udržujeme a rozvíjíme mezinárodní spolupráci a do Hradce Králové přivážíme mnohdy v české premiéře originální inscenace, které rezonují na současné mezinárodní scéně alternativního a loutkového divadla,“ řekla k programu Divadla Drak jeho dramaturgyně, umělecká ředitelka Dominika Špalková.

V prvních dnech festivalu představilo Divadlo Drak návštěvníkům drakovské novinky divadelní sezóny 2018/19. Diváci mohli vidět téměř po roce od loňské premiéry inscenaci Faust, nejmladší potěšilo tanečně pohybové představení A na noze pevnina, ti o něco starší zase mohli zhlédnout příběh inspirovaný osudy dětí s Aspergerovým syndromem Mimoň. Jako poslední aktualita z repertoáru se pak představila pohádka O zlaté rybce. Divadlo zároveň i v tomto roce prezentovalo na festivalu svou lektorskou činnost. Pro letošní ročník se spojili naši lektori s kolegy z Malého divadla v Českých Budějovicích a brněnské Polárky v projektu Napříč divadelní Evropou. Společně představili dětem divadelní kultury evropských zemí prostřednictvím her a interaktivních workshopů.

Dračí pouť je již mnoho let tradičním víkendovým programem pro rodiny s dětmi. Každý rok tak první festivalovou sobotu a neděli ožívají prostory před divadlem představeními, hudebou a workshopy. V letošním roce jsme opět přivítali řezbáře Matěje s kolotočem. Nadšení sklidili Bratři v tricku s jejich pouličními projekty Malíři a Běžkařská odysea. Z Nizozemska dorazil projekt Headspace. Obří hlavy s mechanickým divadlem pro jednoho diváka byly celé dny v obležení dychtivých návštěvníků. S katalánskou skupinou Tombs Creatius se všichni odvážlivci vydali na tajný výlet do vlastní budoucnosti.

Diváci mohli vidět na festivalu i dva zahraniční tituly v české premiéře. První z nich bylo velmi intimní představení pro pět diváků Španěla Xaviera Bobése Věci snadno zapomenuté. Toto imaginativní objektové divadlo mapující fragmenty španělské historie 20. století se těšilo velkému diváckému zájmu. Představení proběhlo v 9 reprízách. Druhým byla inscenace Bratři a sestry mezinárodního divadelního uskupení NIE. Titul zkoumající zkušenosti mladých lidí s problematikou duševních poruch a jejich působením jak na jedince samotného, tak na jeho nejbližší okolí, byl pro hradecké publikum, složené převážně ze středoškoláků, silným zážitkem.

Joachim Torbahn v poetickém představení Hlína, hra a roštárny předvedl divákům prací s hlínou příběh plný tvoření, postupné transformace a nevšední tvůrčí představivosti. Etienne Manceau (laureát ceny Circus Next) z francouzského divadla Cie Sacekripa nadchl diváky sólo představením na pomezí divadla objektu, cirkusu a pantomimy s názvem VU. Legrační a napínavou cirkusovou miniaturu, která zblízka prozkoumává každodenní rituály, herec prezentoval nejen virtuózním žonglováním, ale i svou originální vynalézavostí.

V úterý 25. 6. 2019 čekal festivalové diváky „Finský den“. Divadlo Mukamas, které si v tomto roce připomíná 40 let od svého založení, představilo v Draku pohádku Myška v cirkuse, která se dočkala nadšených ovací malých diváků, a hudebně poetické pásmo Písňe z Finska spolu s ochutnávkou finských sladkostí. Zbytek večera se nesl v duchu finské alternativní hudby s česko-finskou hudebnicí Sonjou Vectomov a poté si přítomní zatančili s DJ VeekanVisio.

Slovinská divadla patří v Draku již k pravidelným festivalovým hostům. Lutkovno gledališče Maribor přivezlo na festival loutkovou inscenaci Platnomer, autorskou inscenaci na motivy novely L. N. Tolstého. Ljubljana Puppet Theatre nabídla divákům představení Session Bulgakov, dramaticky expresivní inscenaci s poetickými výjevy koketující s ironickou kritikou světa z pohledu jedince a inscenaci Někde jinde reflektoující absurditu války a jejích hrůz pohledem mladé dívky. Matija Solce, slovinský loutkový mág a pravidelný návštěvník hradec-kého festivalu, do Draku přivezl opět divoké balkánské rytmusy. Spolu s Triem Katastrofa rozehněl prostor před Divadlem Drak. Festivalovou tečkou bylo představení Matita Teatro s názvem Býti Don Quijotem.

Dále nám bylo potěšením přivítat v Draku slovenské soubory. Odivo z Bánské Bystrice přivezlo svou vzdušnou laboratoř AERO pro děti od 1,5 do 5 let, která se stala smyslovým zážitkem i pro jejich doprovod. Nové Divadlo Nitra uvedlo na festivalu ve dvou reprízách oceňovanou inscenaci Šimona Spišáka Anna Franková. Hra inspirovaná Deníkem Anny Frankové získala 3 nominace na slovenské divadelní ceny DOSKY 2017. Herečka Lucia Korená tuto cenu za Nejlepší ženský herecký výkon v sezóně 2016/17 získala. V Draku ji mohli vidět v dopoledních hodinách studenti královéhradeckých středních škol, večerní představení bylo přístupné široké veřejnosti.

Studio Damúza z Prahy přivezlo na festival inscenaci pro batolata od deseti měsíců Já, ty a to a pro starší hru na motivy knihy Singera Isaaca Bashevise Hlupáci z Chelmu. Pražská skupina Buchty a loutky pobavila děti vtipnými pohádkami Skřítek a Tři malá prasátka. Naivní divadlo Liberec odehrálo před plným sálem svou automobilovou Pohádku o Liazce. Plzeňské Divadlo Alfa uvedlo na festivalu Alfa Farmu, autorskou variaci vycházející z klasického díla G. Orwella a odrážející období totality a kolektivizace u nás. Také studenti KALD DAMU na festivalu odehráli několik představení. Tvůrčí skupina 8lidí uvedla silný příběh Press paradox, autorskou inscenaci vycházející z události, která nedávno otřásla nejen mediálním světem, údajnou nájemnou vraždou novináře Arkadije Babčenka. Dalším studentským projektem pak byl dobrodružný a intimní příběh z Laponska Nejmenší ze Sámů. V pátek diváci zhlédli Box Beat, divadlo objektu pro jednoho diváka.

V programové nabídce nechyběli ani zástupci fyzického divadla. Pražská skupina Tantehorse představila svou pro festival speciálně upravenou verzi projektu IO!. Taneční inscenace na pomezí imerzivního divadla, instalace a performance diváků nadchla. Středeční večer potom patřil Viktoru Černickému a jeho novému projektu PLI. Za tuto mnohovrstevnatou podívanou, pohybující se mezi instalací, performancí, tancem a cirkusem, získal tanečník a performer „za svůj originální přístup k choreografii i mimořádný jevištní výkon“ nejen Cenu diváků, ale také Hlavní cenu České taneční platformy za rok 2019.

Fanoušci Divadla Bufet a jejich Autobufu si nenechali ujít jednu ze dvou repríz jejich expresivní „divadelní fight-specific na hraně poetik“ Jacek staví dům. Čtvrtéční podvečer na hlavní scéně patřil Simoně Babčákové a její improvizáční skupině NO A!. Na pátek 28. 6. 2019 připravil Drak pro děti program za vysvědčení. „Stalo se již hezkou tradicí připravit poslední festivalový den dětem překvapení jako odměnu za jejich celoroční úsilí. V tomto roce to byl interaktivní koncert kapely Bombardák,“ řekla ředitelka Divadla Drak Eliška Finková.

Theatre European Regions festival celebrated its 25th anniversary this year. For 20 years, Open Air Program has been its inseparable component. The 8-day theatre marathon took place from Friday 21 June to Friday 28 June. During the week, the festival hosted the total of 392 events including theatre productions, performance, fairy-tales, improvisation, or various accompanying programme, such as musical concerts. In comparison with the previous year, it was more than 130 events more, leading to greater turnout, which totalled 70 thousand spectators.

Drak-affiliated programme was busy and rich in genres. About 5 000 spectators witnessed 83 theatre, dance or musical productions in eight days. The events also included workshops, both theatrical and artistic. Besides our ensemble and Czech troupes and bands, Drak Theatre hosted twelve international theatre companies from Slovakia, Slovenia, Spain, Catalonia, Norway, the Netherlands, France and Germany. Especially regular evening concert in Drak circus tent cherished the greatest popularity.

Přehled sezóny 2018 / 2019

PREMIÉRY

- Mimoň (premiéra 20. 10. 2018)
- A na noze pevnina (premiéra 10. 2. 2019)
- O zlaté rybce (premiéra 16. 3. 2019)

CENY

- Jakub Vašíček a Divadlo Drak nominace na Hradeckou múzu 2018 – inscenace Bílý tesák
- Milan Hajn získal za svůj herecký výkon v inscenaci Bílý tesák Cenu Thálie v oboru loutkového a alternativního divadla

MEZINÁRODNÍ INSTITUT FIGURÁLNÍHO DIVADLA

MIFD je v rámci vnitřní organizace Divadla Drak organizátorem aktivit spojených s nejrůznějšími formami vzdělávání, zaštiťuje experimentální umělecké projekty, výstavy, studijní stáže a rezidenční programy. Je také spolupořadatelem setkání vysokých uměleckých škol Gaudeamus Theatrum.

KLINIKA

Ve spolupráci s DAMU, Katedrou výchovné dramatiky, bylo v roce 2018 vytvořeno klinického pracoviště, byly zrealizovány studentské stáže a rezidenční pobytu, jejichž cílem je postupně vybudovat a kriticky ověřit nový typ školního pracoviště, propojit výuku a tvorbu v rámci školy s reálnou praxí prostřednictvím animovaných pobytů a cílených činností pod vedením zkušených a uznávaných odborníků z praxe.

PŘI DIVADLE PŮSOBÍ

LAB (divadelní laboratoř) – dva středoškolské divadelní soubory – Q10 a PSJG. Lektorem je herec divadla a absolvent DAMU a Pedagogické fakulty Filip Huml. Úspěšná reprezentace divadla na celostátních přehlídkách amatérského divadla.

DĚTSKÝ DIVADELNÍ SOUBOR DIVADLA DRAK – pravidelná divadelní činnost skupiny dětí ve věku od 8 do 11 let pod vedením lektorky Jany Nechvátalové. V létě 2018 byl zorganizován příměstský tábor na téma „Dobré skutky“ – patnáct dětí ve věku od 10 do 13 let vytvořilo autorské představení O dobrých skutcích, které bylo založené na vlastním výzkumu ve městě i v literatuře.

LEKTORSKÉ ODDĚLENÍ – hledá stále nové cesty k propojování umění a vzdělávání a rozvíjení zejména divácké gramotnosti dětí i dospělých. V roce 2018 nabízelo programy pro školy od mateřských po vysoké, semináře pro učitele i akce pro širokou

veřejnost. Realizuje Nedělní a nedělní ateliéry – nedělní odpoledne pro rodiny s dětmi v Labyrintu.

VÝSTAVY

- Nonperfektně vod Matasa
- MIM O
- A co potom, Slone?
- Dílny k výstavám

OSTATNÍ ČINNOST

- Oslavy 60. výročí vzniku Divadla Drak – leden až prosinec 2018
- Vítání občánků – ve spolupráci s Městem Hradec Králové
- Divadlo Drak úzce spolupracuje s hradeckými MŠ, ZŠ, ZUŠ, gymnázií, UHK, speciálními školami a zařízeními (Daneta, ZŠ a MŠ pro neslyšící)
- Noc divadel
- Dračtení – herci divadla čtou z oblíbených knih pro děti + veletrh dětských knih
- Muzejní noc 2019

PŘIŠLI

V srpnu 2018 nastoupil do obchodního oddělení Adam Trejbal. V září téhož roku divadlo posílila Martina Marková, která má na starosti PR. Tým jevištní techniky se od ledna 2019 rozšířil o osvětlovače Tomáše Ročka a jevištního technika Bohumila Zeleného.

ODEŠLI

V červenci 2018 ukončila svou spolupráci s divadlem Tereza Silbernaglová. V říjnu divadlo opustil jevištní technik Michal Hledík. V listopadu pak odešel i dlouholetý člen Divadla Drak, jevištní technik Roman Pěnička. Ten v divadle působil od roku 1998 a rozloučil se s ním tak po dlouhých dvaceti letech.

Season 2018 / 2019 Overview

PREMIERES

- Oddball (premiere 20. 10. 2018)
- Log Leg (premiere 10. 2. 2019)
- The Golden Fish (premiere 16. 3. 2019)

AWARDS

- Jakub Vašíček and Drak Theatre were shortlisted for Hradecká múza Award 2018 – Bílý tesák (White Fang) production
- Milan Hajn was awarded Thalia Award in the category Puppet and Alternative Theatre, for lead-acting in the production of Bílý tesák (White Fang)

INTERNATIONAL INSTITUTE OF FIGURATIVE THEATRE

International Institute of Figurative Theatre (MIFD) as a component of Drak Theatre organizes various educational activities, guarantees experimental art projects, exhibitions, study stays and residential programmes. MIFD also cooperates on the international meeting of art school university students called Gaudeamus Theatrum.

CLINIC

In collaboration with in Department of Educative Drama, DAMU, Prague, Drak created a clinical workplace to realize study stays and residencies whose task was firstly to gradually build and critically verify a new type of school venue; secondly to connect education with creativity within school with real practice via animated visits and targeted activities supervised by experienced and acclaimed professionals.

THEATRE ASSOCIATES:

LAB (theatre laboratory) – two secondary school theatre ensembles – Q10 a PSJG. Filip Huml, Drak actor and graduate of DAMU and Faculty of Education, is LAB's lecturer. The groups represents successfully at national festivals of amateur theatre.

CHILDREN'S ENSEMBLE OF DRAK THEATRE provide regular activity for children aged 8 to 11 under the supervision of the educator Jana Nechvátalová. In 2018 Drak organized a summer camp the theme "Good deeds" for fifteen children aged 10 to 13. Together they devised a performance called On Good Deeds based on their own research of the city and literature.

EDUCATION DEPARTMENT seeks new ways to connect art, education and the development of audience literacy among both children and adults. In 2018 they organized programmes

aimed at schools, from kindergarten to university levels, seminars for teachers as well as events for the general public. They also realize Sunday afternoons for families with children in Drak's Laybrinth.

EXHIBITIONS

- Nonperfektně vod Matasa (Nonperfectly by Matas)
- MIM O
- A co potom, Slone? (And what then, Elephant?)
- Workshops accompanying exhibitions

OTHER ACTIVITIES

- Celebrations of 60th anniversary of Drak Theatre – January to December 2018
- Baby Welcome Ceremony – in collaboration with Hradec Králové city
- Drak Theatre closely cooperates with kindergartens, primary and secondary schools, as well as universities in Hradec Králové. Furthermore, Drak collaborates with specialized schools (Daneta, schools for children hearing impaired children), they participate at Noc divadel (Night of Theatres), they organize DRAČTENÍ – where actors read from popular children literature books, children's literature fair.
- Muzejní noc (Museum Night) 2019

INCOMING:

In August 2018 Business Department was joined by Adam Trejbal. In September Martina Marková was employed as a PR director. In January 2019 stage technicians team was extended by the light designer Tomáš Roček and the stage technician Bohumil Zelený.

LEAVING:

In July 2018 Tereza Silbernaglová terminated her collaboration with theatre. In October the stage technician Michal Hledík left the ensemble. In November the long-term stage technician Roman Pěnička, who worked in the theatre from 1998, finished after serving long 20 years.

MAGAZÍN DIVADLA DRAK A INSTITUTU FIGURÁLNÍHO DIVADLA / SEZÓNA 2018 / 19

Redakce: Eliška Finková, Dominika Špalková,
Barbora Kalinová, Tomáš Jarkovský

Foto: Jiří N. Jelínek, Ondřej Littera, Milan Hajn,
archiv divadla. Grafická úprava: Jindřich Max Pavliček.

Vydává Divadlo Drak a Mezinárodní institut
figurálního divadla o.p.s.

www.draktheatre.cz

